

Arrest

nr. 243 142 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2014 doet de verzoekende partij, die de Congolese nationaliteit heeft, een aankomstverklaring te Tienen. Zij werd tot 7 april 2014 toegelaten tot verblijf.

Op 26 april 2014 en 23 juni 2014 werd deze aankomstverklaring telkens verlengd, uiteindelijk tot 7 oktober 2014.

Op 12 mei 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 9 november 2015 weigert het bestuur deze aanvraag onder een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelde tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 12 mei 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Het bestuur vroeg haar opnieuw dezelfde documenten voor te leggen als tijdens de vorige aanvraag, namelijk bewijzen van de inkomsten van de referentiepersoon, een bewijs van behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering, een attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, en een attest dat zij niet ten laste was van het OCMW.

Op 10 november 2016 weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij en geeft hij haar een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/05/2016 werd ingediend door:

Naam: K. K.

Voornaam: C.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: ...

Geboorteplaats: Kinshasa Rr: ...

Verblijvende te ....

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet verwijst naar de bepalingen zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Er werden reeds een eerdere aanvraag geweigerd (Bijlage 19 ter van 12/05/2015 met een weigering op 9/11/2015) omdat dit ‘ten laste’ zijn onvoldoende werd aangetoond.

Bij de nieuwe aanvraag kan dienstig verwezen worden naar de voorgaande weigeringsbeslissing van 9/11/2015. Er is eigenlijk niets aan de situatie veranderd. Er werd geen enkel bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De bewijzen dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene, gaan uit van de zus van betrokkene, niet van de referentiepersoon. Het nieuwe attest betreffende de behoefte van betrokkene vormt daarvan evenmin enig bewijs.

Ook het inkomen van de referentiepersoon in België werd niet voorgelegd, vandaar dat evenmin kan getoetst worden of de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Dat betrokkene inwoont bij haar zus en die zus over een inkomen kan beschikken, alsook dat mevrouw donor geweest is van haar zus en die zus nog vijf jaar dient opgevolgd te worden en daartoe de aanwezigheid van betrokkene mogelijks gewenst is, alsook een groot deel van de familie in België woonachtig is, is niet relevant in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader van betrokkene. Dit zijn elementen die niet in rekening kunnen worden gebracht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Opnieuw voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter en 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een medische problematiek in hoofde van betrokkene zelf is hier geen sprake. Wel van een gewenste aanwezigheid voor het geval haar zus zou hervallen. Niets weerhoudt mevrouw ervan, voor zover dit het geval zou zijn, opnieuw een visum aan te vragen en terug te keren naar België om opnieuw als donor te kunnen optreden. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden blijkt inderdaad uit het dossier dat een aantal (half-)zussen en (-)broers zich in België bevinden. Gezien betrokkenes leeftijd is het echter redelijk te stellen dat van haar mag verwacht worden dat ze haar eigen leven terug kan hervatten in het land van herkomst, zoals ze dat jarenlang zonder aanwezigheid van haar vader en een aantal broers en zussen heeft gedaan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag aangenomen worden dat ze in staat is een eigen gezins- en familieleden te hervatten. Nergens uit het dossier blijkt dat ze er geen netwerk en/of andere gezinsleden meer zou hebben."

2. Over de rechtspleging

Waar in het verzoekschrift wordt geopteerd voor de Franse taal als proceduretaal moet erop worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld moeten worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het

bestuur werd genomen in het Nederlands moet de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal hanteren.

Bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“IV. MOYEN D'ANNULATION

a. Nous devons préalablement poser une question liminaire.

Elle découle de l'application de l'article 42 de la Loi et 52 de l'AR. [Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande].

Le demandeur doit en être informé au plus tard dans ce délai.

En l'espèce la requérante s'effectivement présentée à l'administration communale dans le délai imparti espérant se voir délivrer une annexe 9.

Il ne s'agit pas en l'occurrence de simple délai d'ordre, mais bien d'un délai préfixe. Le nonrespect se doit aussi d'être sanctionné.

Or en l'espèce l'annexe 20 a donc effectivement été délivrée tardivement (le 1er décembre 2016) au regard du prescrit et ne peut sortir ses effets et se doit d'être annulée.

b. La motivation - Ordre de quitter le territoire

Même si le conseil est évidemment au fait que la directive 2004/38 n'est apparemment pas applicable au cas d'espèce - quod non, il convient de souligner ce qui suit.

Il existe, en effet, certaines situations qui permettent de l'invoquer - et ce qui n'a pas été apprécié par la partie adverse puisque cette situation entraîne une privation de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par le statut du citoyen de l'Union.

Ce qui serait bien le cas d'espèce.

Il convient de rappeler certains principes qui ont guidé à l'adoption de celle-ci (tout comme la directive 2003/86) : une reconnaissance formelle, dans certaines hypothèses de manière objective, de la vie familiale et privée en rappelant certains principes fondateurs de nos sociétés : le droit de vivre en famille.

Conscient de ne pouvoir évidemment réguler toutes les situations, elle en a rappelé les fondements, certains principes généraux qui ont - comme on le sait, valeur constitutionnelle.

L'article 3 de cette Directive traduit quelque peu une situation similaire :

“1.2. a) tout autre membre de la famille, quelle que soit sa nationalité, qui n'est pas couvert par la définition figurant à l'article 2, point 2), si, dans le pays de provenance, il est à charge ou fait partie du

ménage du citoyen de l'Union bénéficiaire du droit de séjour à titre principal, ou lorsque, pour des raisons de santé graves, le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper du membre de la famille concerné;

b) L'État membre d'accueil entreprend un examen approfondi de la situation personnelle et motive tout refus d'entrée ou de séjour visant ces personnes."

Nous retrouvons cette notion de "soutien familial nécessaire" dans la directive 2003/86

"La notion de «soutien familial nécessaire» aux ascendants au premier degré, qui figure à l'article 4, paragraphe 2, point a), ne devrait pas être considérée comme exclusivement matérielle et laisse une marge d'appréciation à l'État membre quant au niveau de soutien qu'il considère comme un soutien adéquat. Il est satisfait à cette exigence si aucun autre membre de la famille dans le pays d'origine ne soutient, en droit ou en fait, l'intéressé, autrement dit si personne ne peut se substituer au regroupant ou à son conjoint s'agissant des soins quotidiens. La situation doit être évaluée à la lumière des circonstances du cas concerné. (Commission européenne - Bruxelles, le 3.4.2014 COM(2014) 210 final)"

On se doit de constater que le législateur communautaire a entendu rappeler l'importance d'une situation humanitaire intrafamiliale - ce qui est bien le cas d'espèce.

Le conseil se permet de resituer le contexte présent : le papa de la requérante est en fin de vie (espérant la plus longue qu'il soit) et que la requérante l'assiste quotidiennement, même si il est dans un cadre structuré.

N'y a-t-il pas de relation plus intime ? Et qui perdure actuellement depuis presque 3 années.

Élément essentiel passé sous silence en terme de motivation par la partie adverse.

Autre élément essentiel passé sous silence par la partie adverse sa cohabitation avec sa soeur Jacqueline.

Manifestement la décision n'est pas légalement motivée.

D'autant si on tient compte de certains principes - non pris en compte par la partie adverse.

Un des considérants de la Directive 2004/38 rappelle pourtant ce qui suit : (6) En vue de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme et sans préjudice de l'interdiction des discriminations fondées sur la nationalité, la situation des personnes qui ne sont pas englobées dans la définition des membres de la famille au titre de la présente directive et qui ne bénéficient donc pas d'un droit automatique d'entrée et de séjour dans l'État membre d'accueil devrait être examinée par ce dernier sur la base de sa législation nationale, afin de décider si le droit d'entrée ou de séjour ne pourrait pas être accordé à ces personnes, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen.

La CJUE a fait sien ce considérant : 44 Une telle constatation ne préjuge pas de la question de savoir si, sur le fondement d'un examen à la lumière des dispositions de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, dont tous les États membres sont parties, un droit de séjour ne saurait être refusé aux ressortissants de pays tiers concernés dans le cadre du litige au principal. [CJUE, 8 mai 2013, C-87/12].

Il y a donc également manifestement violation de l'article 8 de la CESDH au regard de la vie familiale et privée développer au quotidien entre la requérante et tous les membres de sa famille.

Il ressort de ce qui précède que la motivation n'est certainement pas adéquate et est par ailleurs contraire aux faits⁴"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Zij stelt dat de bestreden beslissing had moeten worden ter kennis gebracht binnen de zes maanden na de aanvraag, wat volgens haar niet gebeurd is. Om die reden moet volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing vernietigd worden.

De verzoekende partij deed haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van haar Belgische vader op 12 mei 2016.

Derhalve zijn artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van dezelfde wet:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoekende partij verwijst naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, en betoogt zij dat de bestreden beslissing haar werd betekend na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partij is de dochter van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “beslissing”, niet op de betekening ervan, en nu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen, moet worden vastgesteld dat de vervaltermijn werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan. De aanvraag van de verzoekende partij dateert immers van 12 mei 2016 en de bestreden beslissing werd genomen op 10 november 2016. De termijn van zes maanden was dus nog niet verstreken.

Het tweede en laatste onderdeel van het enig middel is integraal gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij haalt aan dat sommige situaties toelaten om essentiële rechten te laten gelden die gegrond zijn op de Europese wetgeving, en meer bepaald op Richtlijn 2004/38/EG, zelfs al zou deze Richtlijn niet van toepassing zijn. Er bestaan volgens de verzoekende partij situaties die toelaten dergelijke rechten in te roepen wanneer het effectief beleven van de rechten verbonden aan het statuut van burger van de Unie in het gedrang komt. Dit is volgens de verzoekende partij in casu het geval. De verzoekende partij verwijst ook naar Richtlijn 2003/86/EG die voorziet in een formele erkenning van het privé- en familieleven in bepaalde objectieve situaties. Daarbij worden volgens de verzoekende partij bepaalde grondprincipes van onze samenlevingen aangehaald: het recht op leven en op familieleven. Sommige van die principes hebben volgens de verzoekende partij grondwettelijke waarde. De verzoekende partij verwijst naar de notie van “noodzakelijke familiale ondersteuning” in Richtlijn 2003/86/EG. De wetgever heeft volgens de verzoekende partij herinnerd aan het belang van een intrafamiliale humanitaire situatie, zoals in casu het geval is volgens de verzoekende partij. De vader van de verzoekende partij is zijn einde nabij en de verzoekende partij staat hem dagelijks bij, zelfs al bevindt hij zich in een gestructureerd kader. Zij doet dit ondertussen al drie jaar. De verwerende partij motiveert hierover niet. Bovendien woont de verzoekende partij samen met haar zus, J. Ook daarover motiveert de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. De verzoekende partij citeert deze bepaling. De Raad merkt echter op dat deze bepaling in haar eerste lid onder punt 1. de begunstigden van deze Richtlijn definieert. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

In casu heeft de verzoekende partij gezinshereniging aangevraagd in functie van haar Belgische vader. De Raad herhaalt dat uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus zoals gezegd een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Het is echter aan de verzoekende partij om aan te geven welke nationale bepaling volgens haar richtlijnconform moet worden geïnterpreteerd. De verzoekende partij laat na een dergelijke bepaling aan te halen. Zij kan de schending van de bepalingen van voormelde Richtlijn dan ook niet dienstig rechtstreeks aanvoeren.

Waar de verzoekende partij de schending van haar familieleven aanhaalt en meer bepaald de schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij haar doodzieke vader bijstaat en dat al gedurende drie jaar. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft aannemelijk gemaakt dat haar aanwezigheid noodzakelijk is voor het zorgen voor haar vader, en dus dat hij van haar afhankelijk zou zijn. Uit de verklaringen die de familieleden van de verzoekende partij hebben bijgebracht blijkt immers dat het voornamelijk de moeder is die de vader van de verzoekende partij verzorgt, en dat de verzoekende partij haar bijstaat, net als alle andere familieleden overigens. Verder blijkt ook dat de aanwezigheid van de verzoekende partij haar vader goed doet, en dat zij altijd in Congo heeft gewoond en haar vader in België. Daaruit blijkt echter helemaal niet dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied vereist is omdat haar vader van haar afhankelijk zou zijn. Uit de aanvraag van 10 mei 2016 blijkt overigens dat de verzoekende partij daarin voor wat betreft enige afhankelijkheidsband tussen haar en haar vader enkel aanhaalt dat haar vader lijdt aan een beginnende vorm van alzheimer, en de bezoeken van de verzoekende partij soelaas bieden. Zij heeft in haar aanvraag daarnaast ook aangehaald dat zij donor is geweest voor haar zus, bij wie ze inwoont, maar niet dat zij essentieel, en zeker niet alleen, zou zorgen voor haar ‘doodzieke’ vader. Bovendien maakt de verzoekende partij dan ook evenmin aannemelijk dat de verwerende partij over dit zogenaamde element van afhankelijkheid had moeten motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een vorm van afhankelijkheid tussen haar en haar vader. Zij heeft in haar aanvraag zelfs geen specifiek gewag gemaakt van een dergelijke afhankelijkheid, maar enkel van het feit dat haar aanwezigheid haar vader goed zou doen. Zij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd omtrent het feit dat zij bij haar haar zus inwoont, maar uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij hierover wel degelijk heeft gemotiveerd. De verwerende partij motiveerde immers dat het feit dat betrokkene inwoont bij haar zus en die zus over een inkomen kan beschikken, alsook dat mevrouw donor is geweest van haar zus en die zus nog vijf jaar dient opgevolgd te worden en daartoe de aanwezigheid van betrokkene mogelijks gewenst is, alsook een groot deel van de familie in België woonachtig is, niet relevant is in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met de vader van betrokkene. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij voor het overige geen enkel van de motieven van de bestreden beslissing betwist. Deze blijven dan ook allemaal overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU